

Balázs F. Attila

Hullámok

Szókratész szöszmötöl
a beáradó fényben
szelídebben mint apám egykoron
szemem úgy bontja a rétegeket
mint káposzta leveleit a kéz
mintha minden ugyanolyan volna
semmi változás
de fogy
miközben állandó
fogy
fogy
fogy
az elhunyt szülők szótlanok
ördögi kör
időszeletek
semmi sincs rejtve
látszólagos tűzszünet
otthon
jelentés nélkül
meleg nélkül
szavak ütközése
vagy egymásba simulása
nélkül
minden út
elvisz
és visszakanyarodik
egymást gerjesztik a hullámok
folt árnyék
tagadás
bizonytalanság
egy pont
két pont
és közöttük semmi
öntelten
vigyorogva
középső ujját feltartva
nem moccanok
Szókratész elbóbiskolt
a fújtató pedáljára lépek
miközben Bach
az orgona regisztereit babrálja
aztán fülsüketítőn megszólal
a csend